

[Lennart Larson.]

egentlig er noget dybere og noget andet i dette. Her bliver det ganske simpelt bekræftet, at det drejer sig om en bank. Det drejer sig om en statsbank eller en postgirobank — hvad navn man vil give barnet, skal jeg ikke komme ind på, men det drejer sig om en bank, idet både ministerens besvarelse og betænkningen siger, at de måder, man opretter konti på, og de måder, man vil låne ud på, svarer til praksis i andre pengeinstitutter. Når man bruger formuleringen „andre pengeinstitutter“ fra ministerens side og i betænkningen, så er det altså en bankvirksomhed; det drejer sig altså her om at få etableret en bank, en statsbank, og ikke bare en ændring vedrørende girering.

Man kan så spørge sig selv, hvad formålet har været med fra regeringens side eller fra ministerens side netop at få denne bank etableret. Jeg skal ikke gentage mig selv fra første behandling eller de øvrige VKR-ordførere, men måske må jeg lige have lov at nævne, at overskriften i FTFs blad var: „Haves: overskud af edb-kapacitet. Ønskes: statsansatte girokontohavere.“ Det er vel nok én side af problematikken; man har rationaliseret, man har prøvet på at forenkle og forandre selve arbejdsgangen inden for postgirovæsenet, og i stedet for at reducere personaleantallet i relation til de opgaver, man skal løse, siger man: så må vi hellere finde på nye arbejdsopgaver. Man vil altså etablere en bankvirksomhed for at få udnyttet en ledig kapacitet. Det vil sige, som det også fremgik af ministerens fremsættelse, at her skal man etablere noget, en bankvirksomhed, som udmærket udfyldes af samfundet i øvrigt, for at få anvendelse for en ledig kapacitet i postgirokontoret. Det kan ikke være noget formål i sig selv.

Jeg tror for så vidt heller ikke, det er det, men man har brugt det som en begrundelse. Jeg tror, det er et rent politisk spørgsmål, et politisk-økonomisk spørgsmål, når man nu ønsker at få etableret denne statsbank. Man vil etablere en bank, hvor visse af vore borgere, nemlig de statsansatte, kan få lov at indskyde, og det skal ske på samme vilkår som i andre banker.

Vi har i udvalget stillet en række spørgsmål til ministeren og fået svar på dem også; dem skal jeg ikke komme ind på, for jeg synes ikke, de siger ret meget. Det, der imid-

lertid måtte interessere os mest i udvalget, måtte jo være: hvad drejer det sig om? Hvor stor vil denne bankvirksomhed blive? Vi har spurgt budgetministeriet og fået at vide — og det er også nævnt i betænkningen — at ordningen i givet fald vil kunne komme til at omfatte 171.000 ansatte med en budgetteret lønsum i relation til 1972 på 10,1 milliarder kr. Det havde vel nok været mere formålstjenligt at føre tallene frem til 1973-74, hvor vi må regne med, at det drejer sig om en lønudbetaling på i alt 12 milliarder kr. Tager man hensyn til skattetrækket, må man regne med, at det skønsmæssige beløb, man vil komme op på, i hvert fald vil kunne snige sig op omkring de 6 milliarder kr. Ifølge erfaringerne for bankvirksomhed — det skal ministeren jo også til at sætte sig ind i nu, hvor han skal drive bankvirksomhed foruden alle de andre forretninger — vil en måneds løn nok være det, man normalt skal regne med som indskudt, og det vil da dreje sig om en likviditet for statens finanser på en 5-600 mill. kr. Derfor mente jeg, det var nødvendigt, at vi fik forelagt dette forslag for politisk-økonomisk udvalg. For nu er det jo ikke et spørgsmål mere om en ændring i postloven, nu er det et spørgsmål om en samfundsøkonomisk betragtning. I venstre vil vi lægge megen vægt på, at folketinget får disse oplysninger, får dette belyst, inden der skal stemmes om lovforslaget ved tredje behandling.

Det, man kunne prøve at undersøge i politisk-økonomisk udvalg, ville f. eks. være: hvem skal egentlig lede denne bank? Kan det være rimeligt, at det er ministeren for offentlige arbejder, eller er det rimeligt, at den kommer ind under andre ministres ressort, såfremt loven måtte blive vedtaget?

Vi har spurgt om, hvornår låneloftet bliver fastsat, eller om der skal fastsættes låneloft. Det kan ikke etableres, fordi banken er ny; man har ikke noget at gå tilbage til, man kan ikke foretage en procentvis regulering. Derfor er det nødvendigt for politisk-økonomisk udvalg at tage stilling til: hvorledes skal man så låne ud? Man må tage stilling til disse mange millioner kroner i relation til Nationalbankens formodede stramning på det forbrugspolitiske område. Vi kan ikke bare gå med til fra folketingets side eventuelt at udvide forbruget, uden at vi har mulighed for at vide, hvad drejer det sig om.